

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa W. N.

przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego

w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 lutego 2012 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset)
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1) oraz 4) k.p.c. Sformułowane w skardze „istotne zagadnienia prawne” dotyczyło „zasad odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną działaniem organów władzy publicznej przy wykonywaniu tej władzy w szczególności w zakresie wykładni pojęcia szkody i adekwatnego związku przyczynowego”.

W ocenie Sądu Najwyższego, przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1) k.p.c. nie została w sposób właściwy wykazana. Zagadnienie prawne jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazywane przez skarżącego zagadnienie prawne rzeczywiście nim jest i czy jest na tyle istotne, by sprawa została rozpoznana przez ten Sąd. Według utrwalonego poglądu Sądu Najwyższego powołanie się na okoliczność „istotnego zagadnienia prawnego” wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne

(por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl. oraz z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepubl.).

Odnosząc te uwagi do niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że zaprezentowane w skardze „istotne zagadnienia prawne” nie posiadają takiego charakteru, w konsekwencji wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł wyrzucić zamierzonego skutku.

Nie została także wykazana przesłanka „oczywistej zasadności” skargi. Skarżący stwierdził jedynie, iż „zaskarżony wyrok narusza m.in. zasadę demokratycznego państwa prawa wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP, albowiem ryzykiem bezprawnego działania organu władzy publicznej, które doprowadziło do wyrządzenia szkody został obciążony w całości poszkodowany, a nie sprawca szkody”.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Nadto, jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu tego wniosku przedstawić wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość”, i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona - (por. postanowienie SN z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.). Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku skarżącego nie pozwala jednak na stwierdzenie, bez przeprowadzenia głębszych badań czy dociekań, że w świetle ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, wiążących Sąd Najwyższy, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono mając na względzie art. 98 i art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).